Temps Ordinari - Dissetè diumenge

Per JosemiE el dl., 22/07/2024 - 00:00

2Re 4,42-44
Ef 4,1-6
Jn 6,1-15

Ja al final de juliol, tot ens parla d'estiu. Amb vacances, o sense, un altre ritme i un altre ambient ens envolta. En tres dies celebrarem St. Ignasi de Loiola, cortesà convertit en peregrí després de ser ferit. I després que totes les expectatives i plans li caiguessin per terra. Déu entra a les nostres vides, a la seva manera. La seva.

Avui deixem de llegir l'Evangeli que venim llegint, el de Marc, i durant cinc diumenges llegirem l'Evangeli de Joan. L'ensenyament sobre el pa de vida. Jesús com aliment i la necessitat d'alimentar-nos de Jesús.

I comencem, avui, aquest evangeli, passant a l'altra riba del llac.

Sortint dels nostres espais coneguts. Dels llocs i situacions que ens són habituals. Sortint. Anant a trobar. A l'altra riba. Església en sortida, ens recorda una i altra vegada el Papa Francesc.

A la muntanya. El lloc on, a la tradició bíblica, Déu es manifesta i parla.

Amb els seus deixebles ben a prop. En diàleg amb ells, tot i que hi ha tota una multitud a atendre.

Son petits detalls que no ens ha de passar desapercebuts. Com tampoc la proximitat de la festa de la Pasqua, ni la utilització evocadora d'un llenguatge eucarístic.

I què ens diu aquest relat?

Fixem-nos en tres punts:

1.- La pregunta escaient: ¿Què va passar allà?

Sovint ens preguntem ¿Com va passar això? ¿Com ho va fer? I, certament, no és aquesta la pregunta que ens ajuda a situar-nos i a comprendre Jesús i la seva Bona Notícia. Clar que són preguntes molt primeres i directes. Preguntes que sorgeixen de la sorpresa, la curiositat o el desig de saber. Però que no ens ajuden gens a comprendre. No ens ajuden a anar més enllà. Més enllà del fet i la materialitat de l'actuar. No ens introdueix al sentit ni al significat ni a l'horitzó que obre aquest episodi.

Més aviat caldrà preguntar-nos ¿Què va passar allà? ¿Què ens vol dir aquest fet i aquest actuar? ¿On ens porta?

Una primera resposta diria que el que va passar és una canvi de mentalitat. Es posa en marxa una altra manera d'entendre i de fer. Un pas a l'altra riba. Situats a la riba de la seguretat, la garantia, el rebost i la preocupació individual, l'espera passiva "que algú faci alguna cosa", que cadascú s'espavili ... a la riba de la confiança, del compartir el que es té –poc o molt-, d'arriscar solidàriament, de la generositat i implicació personal.

Allà, Jesús fa un signe de solidaritat fraterna fundacional. Comença un moviment de mirar, més enllà del meu melic i la meva fam, a qui tinc al costat com a germà i amb una fam semblant. Allà s'escriu (en el cor humà) aquella regla fonamental de vida: quan tots posem en comú allò que tenim i que som, arriba per a tothom i encara en sobra. I viure així és una experiència joiosa. És vida.

Tot això va passar allà.

2.- Els cristians, ¿una ONG de flequers?

Possiblement, la nostra experiència ens mostri que aquestes coses, les sabem. Les estadístiques i les anàlisis econòmiques ens diuen que en el nostre món hi ha aliments –i béns- suficients per tal que tota la població mundial pugui viure equilibradament. (Fins i tot el doble de la població actual, diuen alguns.)

I les mateixes dades ens diuen que la fam, la pobresa i la desigualtat flagrant és un mal mortíferament present i molt estès en el nostre món. Ho sabem. Saber-ho ho sabem. Però no som capaços de viure d'una altra manera. No sortim d'aquí.

El mateix evangeli ens mostra 3 possibles esquemes d'actuació:

L'esquema Felip: Això és molt complex. Hem de fer un pla integral. Un projecte intersectorial. Hem de fer intervenir les administracions i les grans agències internacionals que mouen els pressupostos que necessitem.

L'esquema Andreu: Amb els nostres mitjans no podem fer res. Gairebé, ni un petit gest testimonial. No arribem enlloc.

I, finalment, *l'esquema Jesús*: Si tots ho posem tot de la nostra part, tots ens en sortim.

La comunitat cristiana –l'Església, sempre necessitada de conversió- ens fa memòria de Jesús. Del seu viure, el seu actuar i el seu ensenyament. El punt de partença: tots som fills de Déu. La seva invitació a salpar a l'altra riba.

Els cristians celebrem l'Eucaristia. Ens alimentem del mateix Jesús. I sabem –hauríem de fer-ho més palès!!- que el que rebem és per posar-ho al servei del altres. Vida entregada. Feu això tot recordant-vos de mi.

La vida cristiana no és, només, l'acció de l' ONG d'uns flequers generosos preocupats per la fam al món. Evidentment, que ens preocupa la pobresa, la fam, la violència, la injustícia i la desigualtat, la soledat no volguda... Evidentment! Però reunits a la taula de Jesús, alimentem la nostra humanitat que ens fa sentir germans. Fills del mateix Pare. I que una altra humanitat és possible. Que podem viure amb un altre registre vital. Ben diferent al que provoca tots aquests patiments. Asseguts en comunitat, alimentats del mateix Jesús, la vida cristiana esdevé llavor d'un món nou. El Regne que el Pare Déu somnia per a la humanitat. Des de l'amor. Feu això. És el meu memorial. I, potser, posar aquesta Bona Notícia al cor de la nostra vida sigui l'única manera de sortir dels nostres cercles i esquemes. D'atrevir-nos a viure allò que saber, sabem, però no ens atrevim a posar en marxa.

La vida cristiana: una altra manera d'entendre i de viure la vida. La Humanitat nova. Fraterna i solidària. Déu és Pare i tots som fills.

3.- Altres títols per aquests Evangeli.

Si les nostres vides estan centrades i fonamentades en el Déu de Jesús, aquesta altra manera de viure –la manera de Jesús!- serà imparable. Modesta, potser, però sense final. No es quedarà en un –certament, necessari- impuls ètic. O en un compromís d'ajuda humanitària –essencial i urgent, és clar!- Serà tota una altra cosa.

Viure la vida així és una altra cosa. Una altra visió. Una altra manera de situar-se i d'estar. De relacionar-se i entendre'ns. De posar atenció i viure atentament. Amb lucidesa.

Serà l'atmosfera que amari tota la realitat. La mirada amable i exigent alhora que penetra fins el més endins de tot i de tots. Configurar-nos fills i germans. Seure a la taula de Jesús, alimentar-nos d'Ell, ens converteix també en aliment. Pa per a ser menjat. Vida per a donar vida.

Coneixem aquest evangeli com el de "la multiplicació del pans". Universalment conegut així. Segur! Probablement no sigui el millor títol. Se'ns queda curt. No expressa la centralitat del que hi ha en ell. ¿Podíem ajudar-nos a buscar altres títols que mostrin allò que calla el de "multiplicació"?

ETIQUETES
COMPARTIR FAM EUCARISTIA